

TRIBUNA

Sobre la llengua

ÁNGELES RIBES
PORTAVEU CS LLEIDA

A MÉS de cert diàleg absolutament definitori de com van les coses a la societat catalana, aquests dies també s'ha fet viral un vídeo d'un concert de Joan Manuel Serrat a Barcelona. S'hi pot sentir un espectador cridant-li: "Canta en català, que som a Barcelona!" i la resposta del cantant. Resposta ben mesurada, per cert.

Fa uns mesos, la Universitat de Lleida concedia a Joan Manuel Serrat el títol d'honoris causa. Els que vam tenir la sort d'acudir-hi, vam poder escoltar un discurs en el qual a més de reivindicar-se a si mateix com un xarnego, feia un elogi de la comprensió de la diversitat i de la tolerància de la diferència que va aprendre a casa i al carrer, aquest fill de pare català i mare aragonesa. El discurs està penjat al web de la Universitat de Lleida. Els el recomano. És un exercici entranyable de records d'infantesa i joventut, del plaer de cantar i no hi trobaran pas ressentiment ni rancors passats o actuals.

A Joan Manuel Serrat l'han criticat per cantar en català i per cantar en castellà. Com si les dos coses fossin incompatibles. Com si tenir dos llengües i utilitzar la que li ve de gust en cada moment fos una anormalitat. Com si ser bilingüe per herència familiar no fos el més desitjable a banda del més comú a la societat catalana. Quan Ciutadans va entrar a l'Ajuntament de Lleida el 2015, un dels propòsits que teníem era precisament aconseguir que aquesta normalitat d'ús indiferent del català i el castellà a la societat, al carrer, també es duqués a terme a l'administració pública de Catalunya.

I vam trencar un dels tabús més purs a les administracions catalanes: l'ús del castellà als plens de l'Ajuntament i la Diputació de Lleida va deixar de ser una anomalia criticada i rebutjada pels intolerants per passar a ser una cosa habitual en les nostres intervencions. Els quatre regidors del grup municipal de Ciutadans utilitzen als plens i comissions la llengua que desitgen. Sense quotes i sense imposicions. En completa llibertat. I vam voler que això mateix succeís amb la llengua de relació dels veïns de Lleida amb la seua administració. Que poguessin escollir-la en plena llibertat i sense haver de donar explicacions a ningú. Aquesta mesura, injuriada fins a la náusea pels partits separatistes i pels que, sorprenentment, diuen no ser-ho però sempre actuen com si ho fossin, no responia a un caprici del nostre partit. Responia a la realitat social que tossudament es rebel·la contra el relat oficial separatista. I així ho demostra una enquesta realitzada per Gesop el gener del 2017, amb un mostreig de 1.600 entrevistes i amb un error de 2,5 per cent a tot Catalunya.

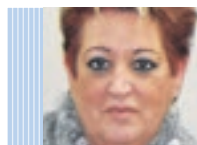
Un dels propòsits que teníem a Cs era precisament aconseguir la normalitat d'ús indiferent del català i el castellà

A la pregunta de com creuen els ciutadans que hauria de ser l'ensenyament obligatori a Catalunya, un 1,2 per cent no es pronuncia, el 0,5 per cent respon que només en castellà, un 8,8 per cent considera que només en català, un 14,4 per cent que bilingüe en català i un castellà i l'aclaparador 75,6 per cent restant declara que hauria de ser trilingüe en català, castellà i anglès. Just l'aposta programàtica del partit més votat a les eleccions del 21-D a Catalunya.

Així que no ho dubtin: davant dels cridaners intolerants, ja sigui en concerts de música o en altres àmbits, Ciutadans continua lluitant per aconseguir que aquesta normalitat en l'ús indiferent d'una llengua o una altra que reclama la societat catalana sigui una realitat a l'administració pública. I en l'àmbit musical, un cantant com Joan Manuel Serrat alguns l'admirarem per la qualitat dels seus versos i de les seues cançons. No per l'idioma en què les canta.

COL·LABORACIÓ

Ser voluntari: un compromís social

ROSA PALAU
COORDINADORA DEL VOLUNTARIAT SOCIAL DE LLEIDA

SABEU QUÈ implica la paraula "voluntari"? Coneixeu algun voluntari? Què fan?

Abans de posar-me a treballar he volgut conèixer la tasca que realitzen les nostres entitats i és impressionant. Ja fa anys que coneixia l'ONCE, allí hi tenia un bon amic, el Domingo, i el seu acompanyant, el Kabul, però ara la direcció de Lleida ha canviat i vaig anar a conèixer el seu successor. El Marcel·lí és el nou director, un noi jove emprenedor i amb iniciativa. Vam tenir una bonica conversa, tant amb ell com amb la Maria José, la treballadora social. Sabíeu que l'ONCE és una entitat receptora del voluntariat? Alguns dies puntuals necessiten gent preparada per ajudar a desenvolupar algunes tasques.

També he visitat la Fundació Amics de la Gent Gran a Lleida. L'Esther ens ha explicat amb detall les activitats que duen a terme amb l'objectiu que les persones grans no es trobin soles, que se sentin acompanyades, per això anem amb elles on faci falta. Tenen

voluntaris amb extraordinària sensibilitat. La simplicitat de prendre un cafè amb la gent gran t'aporta vivències i és un gran aprenentatge, atès que són persones amb experiència en la vida; tot plegat és com anar d'Erasmus sense marxar de la comarca. No badem, això ho hem d'aprofitar.

La meua ruta no acaba aquí, la Fundació Jaume Arnó també té la seva part de protagonisme. El vicepresident, Ignacio, i la treballadora social, la Cristina, em van explicar els senyals d'identitat de la fundació. Em vaig emportar una grata sorpresa i també vaig aprendre que una de les causes de les malalties renals és la hipertensió arterial o la diabetis, malalties molt comunes en el nostre entorn. La diàlisi substitueix la funció del ronyó que s'ha anat deteriorant. A Lleida tenim una mitja de 58 pacients en llista d'espera per trasplantament de ronyó, aquestes persones han de passar per diferents processos burocràtics i sanitaris, ja que, des del 1996, la gestió de les pensions és com-

petència de la seguretat social (INSS) i la gestió del grau de discapacitat és competència de les comunitats autònomes.

Els pacients amb malaltia renal i tractament amb diàlisi són un 66%. L'INSS gestiona la incapacitat laboral mentre que el departament de Benestar Social dóna la valoració del grau de discapacitat. Pel que fa al pacient que ha estat trasplantat, després del primer any, hi ha una revisió de la pensió i, curiosament, en el 100% dels casos es retira. El grau es retira a Lleida, arreu de Catalunya es conserva el 33%, això facilita la inserció laboral de les persones i ajuda a fer que les empreses puguin contractar mitjançant les ajudes, això es un greuge comparatiu que repercuteix negativament a Lleida, cal analitzar el perquè, lluitar i treballar per aconseguir un tracte igualitari, no podem tolerar aquestes discriminacions.

La Fundació ajuda les persones a escoltar els usuaris, tràmits de papers (que no són pocs), ajuda psicològica i social, servei totalment gratuït, ja que la fundació rep diners públics i de la diputació.

Amics i amigues, és molt important que siguem sensibles a fer-nos donants d'òrgans quan

perdem la vida, podem ajudar molta gent que ho necessita. Tal com em van dir: "Transformem les nostres pèrdues en vida renovada."

L'AFANOC, presidida per la Maite, i les tècniques i els voluntaris fan possible que duguin a terme tasques tan importants com ajudar famílies que pateixen alguna malaltia oncològica i es veuen obligades a desplaçar-se sovint a Barcelona, fet que suposa una despesa econòmica que no tothom pot assumir. D'aquí va sortir la creació de la casa dels Xuklis, que disposa de 25 apartaments de 30 metres quadrats per allotjar 4 persones... Per cert, he de dir que els Xukils són uns éssers màgics que sol els poden veure els nens que estan malalts! Organitzen actes multitudinaris com ara "Posa't la gorra", amb l'objectiu que la societat es solidaritzi i prengui consciència de la importància d'aquesta labor.

El 2017, AFANOC, a Lleida, va atendre 35 famílies, 15 de les quals van utilitzar el servei de la casa. Són un encant totes les persones que col·laboren i treballen per la causa. Crec que és necessari i imprescindible implicar la ciutadania amb el compromís del voluntari, trencar amb la idea que el voluntari

és la persona que es prejubila o jubila i que necessita emprar les seves hores en alguna cosa per no avorrir-se. Aquest no és el concepte! Tothom pot ser voluntari, inclús alguns que reben el servei poden ser voluntaris d'altres. Qui no pot dedicar una hora a la setmana a ajudar un altre o una hora al mes? Aquí no hi ha compromís d'hores justificades, aquí hi ha compromís social, el voluntariat és un sentiment que neix, floreix i pren forma segons al camí que un escull. És una experiència que només la pot viure qui la fa, no es pot explicar, els sentiments cal viure'ls.

A la joventut, vosaltres sou el futur de la societat. Heu de tenir clar que aquest país tira endavant amb el camí social gràcies als voluntaris. Catalunya és una gran família de voluntariat, però ens cal més joves compromesos amb una millora social, us necessitem. La Federació del Voluntariat solidari de Lleida us espera i us convida que ens conegueu, Cal que ens ajudeu a canviar els valors. Ser voluntari no és fer una caritat, al contrari, és donar als altres una mil·lèsima part del temps que tenim! És un compromís social, i deixeu-me dir-vos a totes i a tots que, si sou crítics amb les injustícies socials, cal ajudar i fer-se voluntari. Penseu que ser voluntari no és solament el que dónes, és el que reps.